

Cax. B. 022

MARCI LYCKLAMA

A NYEHOLDT,

EQUITIS AURATI

JURISC. FRISL.

MEMBRANARVM

LIBRI SEPTEM,

1787

In quibus

Ad Constitutiones Codicis & Novellarum plurimas,
Leges Pandectarum infinitas, Institutionum paragraphos
nobiliores, Locos auctorum liberaliori literature non paucos, de
rebus in his perlectas nostrorum temporum maxime contra-
versis Commentarii breves & solidi.

EDITIO SECUNDA.

Num. 48. cap. 8.

Num. 46.

LEOWARDIÆ,

Apud JOHANNEM HENDRICI PRIGGE Bibliopol.

Anno MDCCCXLIV.

Cassiodorus 8. variar. 10.

— Nec semper tutus fuit, qui cum numerofo
hoste contendit: unius forsitan ictus solerter eliditur?
qui multis restitit, à parte, à qua non credidit, vulnus
excipit.

Seneca de vit. Beat. ad L. Gallion.

Nihil magis prestandum est, quàm ne pecorum ritu
sequamur antecedentium gregem, pergentes non,
quà eundem est, sed quò itur. Non est, quòd
mihì illud discessionum more respondeas: hæc pars major
esse videtur; ideo enim peior est. Non tam bene cum
rebus humanis geritur, ut meliora pluribus placeant. Ar
gumentum pessimi, turba est: queramus, quid optimè fa
ctum sit, non quid usitatissimum.

LEO WARDIE

Apud JOHANNEM HENDRICI PRIGER Bibliopol.

ANNO MDCCCXIV.

ILLUSTRIBUS
ORDINIBVS
FRISIÆ,

Eorundemque

DELEGATIS

Amplissimis & Nobilissimis.

Plus aliquod scribere. & inscribere, non adeò difficilis est opera aut utilis: in publicum exponere cum fructu, propior ad famam est, & alia: de eo denique bona iudicia experiri, alea. Nondum tamen terremur, æqua expectamus, cæca nobis iudicia damus. Authores, & scripturimus. Non insani-mus? Sane horum ut ego in numerum ruerem, aut

* 2

me da-

MARCI LYCLAMA
à NYEHOLT

MEMBRANARVM

LIBER PRIMUS.

ECLOGA I.

Qua explicatur l. 14. C. de fideicom.

Elebre Valeriani & Gal-
lieni rescriptum illud est,
quod extat l. 14. C. de fidei.
nec dubium, quin ab ob-
scuritate, quæ, nescio, num
tanta tamen. Falco sup-
plex libello oblato Impe-
ratoribus significarat, fratrem se habuisse,
qui puellâ quâdam in filiam illegitimè ad-
optatâ, eam non solum heredem instituis-
set, sed & ei, adhuc impubes donec foret,
precariis verbis testamento facto nonnullos
ordinasset substitutos. Deinde allegarat
Falco puellam istam nondum quæsita here-
ditate etsi impuberem decessisse, ideoque se
tanquam proximum agnatum fratris bona
ab intestato vindicasse, exclusâ se substitu-
tis eo juris velo, quod, quæ in testamento
relinquuntur, si ex testamento non adeat
hereditas, non valeant. Substitutos ni-
hilominus molestos sibi esse & hereditatem
fratris sui à se petere indignatus, confugit
ad Impm. consulendi gratiâ num jure eis
contradicat.

Respondent Impm. non jure. Nam ei in-
quiunt, quam frater instituerat, siue quasi-

ta siue non quæsita hereditate decesserit,
allegas, ò Falco, simpliciter, hoc est, juxta l. 1.
§. 1. de vulg. et pup. precariis verbis intesta-
mento datos substitutos, donec impubes
foret. Impubes decessit. Eorum ergò peti-
tio injusta non est. Morâris tamen heredi-
tatem restituere substitutis. Quo jure? alle-
gas eo, quoniam puella ista non legitimè
adoptata fuerit, & antequam hereditatem
adire potuit, mortua, ut substitutio initium
capere non potuerit. Ad hæc respondemus,
nihil prohibere: quò minus substituti fidei
commissum petere possint vel ab ipsius
puellæ heredibus, si ei ante mortem acqui-
sita fuerit hereditas, vel à vobis, qui bona
vestri fratris ab intestato vindicatis, si ille-
gitimè fuerit puella adoptata & ante acqui-
sitionem mortua; Nec obstare, quod regu-
lariter tradatur, ea, quæ in testamento relin-
quantur, si ex testamento non adeatur here-
ditas, non valere. Nam id tunc demum ve-
rum est, cum verbis relicta directis adiri po-
tuit, non cum illa sic data est, ut ex causa fi-
dei commissi sit à legitimis heredibus, qui
ab intestato veniunt, postulanda veluti hic
aut à puellæ heredibus aut à te, Contra te

A

autem